HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

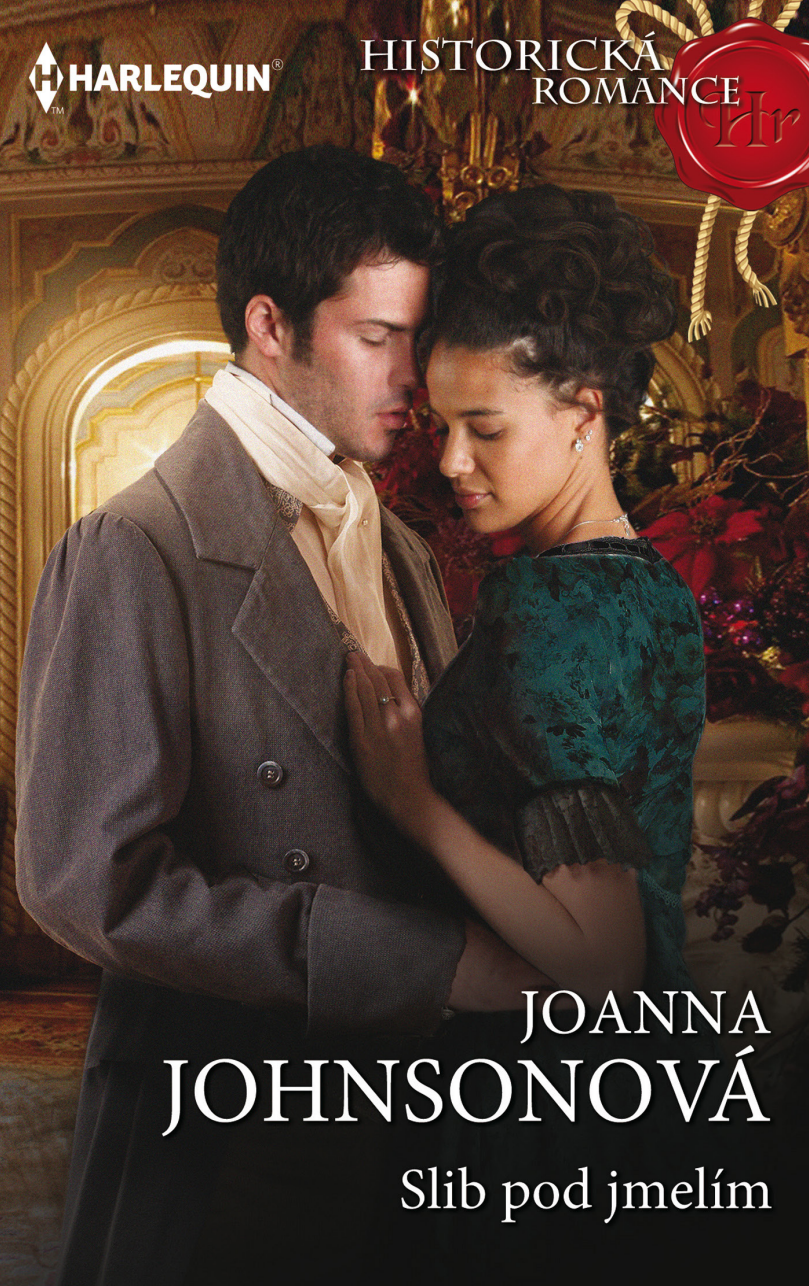

JOANNA JOHNSONOVÁ

Slib pod jmelím

Joanna Johnsonová

SLIB POD JMELÍM

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

tak tu máme vánoční čas! Je až neuvěřitelné, jak ten rok rychle utekl. Ale protože jsou Vánoce svátky klidu a pohody, je ta nejlepší doba na nové zamilované příběhy.

V dubnu loňského roku jste si mohla přečíst knížku od Joanny Johnsonové Nevěsta na zkoušku. *Pokud jste si tuto autorku oblíbila, přináším Vám její další svěží dílko. Honora to nemá v životě jednoduché a zvlášť v předvánočním čase. Bude její* Slib pod jmelím *na celý život, nebo nepřežije Nový rok?*

Julia Justissová Vám jistě není neznámá autorka. Přečíst jste si od ní mohla už pár knížek. Tentokrát si pro Vás připravila osudy dvou sester-dvojčat, které skandály jejich matky připravily o čest a možnost najít si vhodného manžela. První z nich – Prudence – zachrání jedině Útěk do Bathu. *Tam snad najde své štěstí. A její sestru Temperance už příští měsíc zachrání* Svůdný ochránce*!*

Přeji Vám krásný předvánoční čas, plný lásky a touhy, jimiž jsou prodchnuty i mé romance.

S láskou
Váš Harlequin

Joanna Johnsonová

SLIB POD JMELÍM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Mistletoe Vow to Lord Lovell

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Joanna Johnson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7846-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7847-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7848-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1817

Někdo se pohybuje po domě.

Dokonce i v temnotě mrazivé prosincové noci si to Honora Blakeová uvědomovala. Jakýsi instinktivní záchvěv opatrnosti ji probudil ze spánku, ale nebála se.

Měla dostatek odvahy, aby se postavila komukoliv – a také hned vedle postele na nočním stolku leží pistole a umí s ní perfektně zacházet. Dětství strávila ve Virginii ve stínu vysokých hor Blue Ridge pod pečlivým vedením otce, který dohlédl, aby se naučila dobře střílet. S dívčím sebevědomím udělá skolení medvěda na dvacet kroků pravé divy.

Honora tiše ležela s nastraženýma ušima, aby zaslechla další výmluvné zavrzání prken v nerovné podlaze. Obvykle ji tenhle starý dům přiváděl k zoufalství, protože s ním měla jen potíže, střechou zatékalo, okny i dveřmi táhlo. Ale dnes v noci jí byl spojencem, protože dobře signalizoval, kudy vedou kroky toho vetřelce dole.

Mírně ji znervóznilo, že se ani trochu nesnažil být potichu. Choval by se stejně, kdyby ještě měla manžela? Copak všichni automaticky předpokládají, že samotná žena je zcela neschopná se bránit?

Jestli si něco takového opravdu myslí, pak si

zaslouží jedině velké překvapení. Ať se dole v pokoji pohybuje kdokoliv, bude toho velmi brzy pořádně litovat.

Ponuré skučení vichru venku přehlušilo Honořiny tichounké kroky, když vyklouzla z postele a přehodila si přes noční košili teplý šál. Ruku měla pevnou, popadla pistoli a zkontrolovala ji v mihotavém měsíčním světle pronikajícím škvírami v nedoléhajících okenicích.

Od chvíle, kdy se její manžel vypařil a ani se neohlédl, protože peníze, ve které doufal, nepřicházely, musela se starat sama o sebe.

Plísnila se každý den, že se nechala omámit jeho šarmem a vydala se s ním do Anglie. A ještě si myslela, jak je šťastná, že se stala jeho nevěstou. Frank Blake byl tak *hezký*, tak okouzlující a tak vtipný. Dokázal ji přesvědčit, že je jedna jediná na celém světě. Kromě toho se objevil právě v okamžiku, kdy už si Honora začínala myslet, že ji nikdy nikdo prstýnek nenavlékne. Matka s otcem se jí snažili domluvit, argumentovali, že on není tím, za koho se vydává, ale Honora byla do Franka zamilovaná tak beznadějně, že ji jejich prosby jen utvrdily v tom, že pravdu má ona a oni se mýlí. Nic jí nemohlo zabránit, aby s ním přeplula Atlantik a stala se paní Blakeovou.

Příkop, který vykopala Honořina umíněnost mezi ní a rodiči, se časem jenom prohluboval. Poslední hořká hádka s rodiči, než nasedla na loď a odplula pryč, byla ta nejbolestivější ze všech. Teď už si Honora byla schopna přiznat, že měli pravdu. Jak by se jim ještě někdy mohla podívat do očí, když se jim tak špatně odvděčila za jejich starostlivost a zájem. Chrlila na dva lidi, které milovala na světě ze všech nejvíc, jen zlobná a vzpurná slova a ranila je. Jak by se mohla vrátit, když jim tak ublížila. Nezaslouží si vroucí přivítání, které by na ni určitě čekalo.

Nemůžu se vrátit – tak to je, a proto jsem pořád tady. Tisíce mil od domova jsem paní domu, který se mi rozpadá nad hlavou, ale sama. Toho budižkničemu manžela jsem už tři roky neviděla. Kdybych je poslechla a nemyslela si, že vím všechno nejlépe, mohla jsem si ušetřit tyhle trampoty. Byla jsem naivní mladá nevěsta a teď jsem opotřebovaný pětatřicetiletý cynik. A mám dole v domě jakéhosi vetřelce. To je to poslední, co potřebuju.

Kradla se krutě chladnou nocí, přešla lehce celou ložnici a přitiskla ucho na dveře. Z opačné strany dveří k ní doléhaly jen nezřetelné zvuky, jak se kdosi potácí ve tmě. Stiskla plné rty do pevné linky a opatrně otevřela dveře. Trhla sebou, když zavrzaly v pantech. Ale ať už byl dole kdokoliv, vypadalo to, že vrzání neslyšel. Vyklouzla z ložnice bez dalšího hluku a vydala se dál. Svírala přitom šál na hrudi a druhou rukou pevně držela dřevěnou pažbu pistole.

A teď opatrně a pomalu.

Sešla potichounku na podestu a nakukovala dolů mezi příčkami zábradlí. Hala tonula ve tmě a Honora poprvé ucítila, jak se jí ježí vlasy v zátylku a páteří proudí chvění. Ať je jak chce statečná, přece jen je sama ve Wycliff Lodge a mezi tímhle barákem a nejbližším sousedem se prostírá na půl míle volné somersetské krajiny. Její služka, Mary, odešla do svého malého domku na noc a nevrátí se dřív než zítra ráno. Byla to jediná pomocnice, kterou si Honora mohla dovolit a po letech věrné služby se z ní stala spíš důvěrná přítelkyně než služebná, protože nikdo jiný o ni neprojevil zájem, nikdo k ní na návštěvy nechodil.

Možná za to mohla barva Honořiny pokožky, která nejbližším sousedům vadila. Měla ji totiž zbarvenou do lehké bronzové barvy, což bylo dědictví po

otcových afrických předcích. Nebo bylo překážkou, že přežívala v rozpadajícím se starém domě. Byla to jenom její zásluha, že dům kompletně nespadl. A právě zchátralost domu byla asi jediným důvodem, že ji tu Frank nechal bydlet a neměl v úmyslu se vrátit. A ke všemu ji jednoho dne načapala doktorova manželka, jak štípe na dvorku dříví. Asi to byl zvláštní pohled na podivínskou paní Blakeovou, která si přivezla z Ameriky věru neobvyklé zvyky. Ale ať to bylo cokoliv, co bránilo sousedům ji občas navštívit třeba na čaj, nemohla to nikterak změnit. Jak roky plynuly, zvykla si na samotu, nezávislost přerostla v pevné přesvědčení už nikdy znovu nebýt cele závislá na muži…

Další rána, tentokrát silnější, se ozvala zezdola a Honora nepříjemně překvapená polkla. Pod tenkou látkou noční košilky ji začalo hlasitě bušit srdce a pistole trochu klouzala v ruce vlhké potem. Hleděla upřeně do tmy, pevněji sevřela prsty šálu omotanou kolem těla a sestupovala po schodech. Netroufala si ani dýchat do ticha noci.

Odvahu! Mysli na to, co by udělala matka.

Jako vždycky – i když téměř po pěti letech – v ní vzpomínka na matku vyvolala stesk po domově a po člověku, který jí scházel nejvíce. Otec ji sice naučil střílet, ale mnohem víc povahových rysů zdědila právě po Cicily Jacksonové. Musel to být pořádný skandál, když si kdysi dcera bílého vlastníka plantáže vzala za manžela sice svobodného, ale bývalého otroka. Proto Honořin dědeček nedal mladému páru ani halíř. Trochu roztál, když se narodila vnučka a snažil se o nějaký smír, ale škoda už byla napáchána. Matka nechtěla být součástí rodiny, která se na jejího manžela netváří příliš vstřícně. Jsou zaslepeni předsudky, že by klidně zavrhli i svoji krev.

Otec s matkou si vybojovali svoji společnou cestu sami, někdy se i pohádali, ale stvořili Honoru, která všechny rozdíly mezi nimi uhladila. Spoustu černých kudrnatých vlasů a špičatou bradu zdědila po otci, kdežto po matce měla daleko od sebe posazené oříškové oči. Nejlepší fyzické rysy obou rodičů se zkombinovaly v naprosto úžasný kontrast. Pan a paní Jacksonovi doufali, že si jejich opatrovaná dcera, až dospěje, najde manžela, který si ji zaslouží. Byla jejich pýchou a radostí a byli si jisti, že upoutá toho nejlepšího z mladíků… Ale místo toho přišel na návštěvu Frank Blake, čert ho vezmi, se svými sliby. Omámil Honoru tak, že absolutně nepřemýšlela. Odtrhl ji od rodiny.

Došla dolů do haly a na moment se zastavila, aby si dodala odvahy. Předpokoj měla po své levé straně, dveře byly mírně pootevřené a kroky nájezdníka tlumil částečně koberec, takže je přes své rychle a hlasitě bušící srdce skoro neslyšela. Kdyby jí srdce tlouklo jen o trochu víc, ten vetřelec by ho jistě slyšel. Když přitáhla šál blíž k tělu, cítila, jak se pod žebry srdce zmítá. Za pootevřenými dveřmi na ni číhalo bůhvíjaké nebezpečí. Možná je to zloděj, ale taky třeba někdo daleko nebezpečnější a jediný způsob, jak se to může dozvědět je, že dveře otevře dokořán a podívá se…

První záblesk světla ji překvapil a trochu oslepil, světlo ohraničené rámem dveří se rozlévalo a slabě osvětlovalo chladnou halu. Přece nemůže být nikdo tak drzý, aby se vloupal do Wycliff Lodge a ještě si *zapálil oheň v krbu* a choval se tady jako doma – je to vůbec možné? Stěží věřila vlastním očím. Celá napjatá nebyla schopna to pochopit.

Zapálené svíčky? Vleze do mého domu uprostřed noci, rozdělá oheň v krbu a zapálí moje svíčky. Ty,

se kterými musím šetřit, aby mi vydržely celou zimu? Jak se jenom mohl opovážit!

Někde v hrudi jí vybuchl nával hněvu a rozpálil ji navzdory studenému větru pronikajícímu dovnitř škvírami ve vchodových dveřích. Ať je ten člověk kdokoliv, poněkud to se svojí bezostyšností přehnal. Honora zakryla předchozí strach zlostí, sebrala veškerou odvahu a vpadla do místnosti.

„Zůstaňte stát *přesně* tam, kde jste!“

Honora svírala pistoli tak silně, že jí zbělaly klouby na prstech. Mířila přímo na cizince klečícího před krbem. Očividně se polekal, když se zničehonic zjevila, a pokusil se vstát. Ale rozmyslel si to, protože ho měla na mušce.

„Ještě jeden krok a může být vaším posledním. Řekněte mi, kdo jste a proč jste se sem vloupal v tuhle noční hodinu?“

Vetřelec si znovu pomalu podřepl u krbu, ale nespouštěl oči z Honořina výhrůžně se tvářícího obličeje. Ovšem jeho rysy už tak čitelné nebyly. I když mu obličej osvětlovaly plameny z krbu, nevypadal ani trochu, že by se bál. Ostře řezané čelisti a rovné kaštanově hnědé obočí tvořily výraz dokonalého klidu. Honora mohla držet v ruce kytici květin a on by projevil asi stejný nezájem. Mírně ji rozladilo, že s ním její mířící pistole ani nepohne. Copak nabyl dojmu, že s ní může laškovat? Je pohledný a myslí si, že by ho váhala zastřelit? Musela si přiznat, že to tak je, i když se jí podobná myšlenka vůbec nelíbila a chutnala obzvlášť kysele.

Cizincovy tmavé oči zářily ve světle z krbu jako temná jezírka a jeho vlasy místy protkané stříbrem zvláště na spáncích měl roztomile rozcuchané. Nemohla odhadnout, jak je vysoký, když dřepěl vedle krbu, ale připadal jí asi přibližně stejně starý jako

ona, možná mu chybí jen málo let do čtyřicítky. V drahém oblečení se rýsovala štíhlá postava, na kterou by mohl být pyšný i muž mnohem mladší než on. Kdyby se s ním Honora potkala před pěti lety, asi by se na něj se zalíbením usmála. Ovšem jen před tím, než ji Frank naučil, jak se může mýlit. Proto se teď na hezkého vetřelce dívala tak ledovým pohledem, až bylo s podivem, že na místě nezmrzl.

„No tak?“

„Omlouvám se vám, madam,“ Muž naznačil hlavou úklonu, a kdyby měla Honora smířlivější náladu, dokonce by mu snad i prominula. „Nevěděl jsem, že tu jste. Když jsem viděl, v jakém stavu je dům, dospěl jsem k závěru, že obyvatelé domu to tu zavřeli a odstěhovali se. Mám za sebou dlouhou cestu, a tak jsem si říkal, že tady přenocuju, než se ráno vydám dál hledat paní domu.“

Pohledem zabloudil k ošuntělým závěsům a odtud ke zvětšující se mokré skvrně na stropě. Honora pocítila náhlý stud. Nebyla to od Franka žádná laskavost, že ji nechal bydlet tady na Wycliffu. Právě naopak. Vůbec ho to nezajímalo. Jeho absolutní lhostejnost k ní tu byla přítomna v každém kousku vybledlých tapet i v každé prasklé okenní tabulce. Jako by její manžel absolutně zapomněl na její existenci. Štěstí, že ji apaticky nevyhodil jako popel na lopatce z krbu. Frank měl na práci zajímavější věci a k bydlení hezčí místa. Honora byla přesvědčená, že když ji opustil, nestrávil ani jedinou vteřinu přemýšlením o pohodlí manželky, kterou ve skutečnosti nechtěl.

„Samozřejmě, že tu bydlím. Ale kdo vás poslal? A také jste se mi ještě nepředstavil.“

Opět zesílila stisk na pažbě, dokonce si mířící ruku podepřela, aby stále měla na mušce hezkého muže, jenž na sobě nedával znát strach, a to by na něm měla

obdivovat. Ovšem ihned nebezpečnou myšlenku zahnala a okřikla se.

Nebuď směšná. Jako by arogance a pohledný obličej mohly něco změnit na téhle absurdní situaci.

„Mé jméno je lord Lovell, paní Blakeová. Tedy za předpokladu, že opravdu jste Honora Blakeová."

Po Honořině krátkém pokývnutí se začal opatrně zvedat do stoje. A když viděl, jak ztuhla, ukázal jí své prázdné ruce. „Přijel jsem za vámi z pověření vašeho manžela. Potkali jsme se asi před rokem a půl u karetního stolu. Ale teprve nedávno jsem se dozvěděl, že je ženatý."

Jako by Honora dostala silný políček od uvolněné plachty na svém člunu a musela se opřít o zárubeň dveří. Pořád držela pevně v rukou pistoli, ale mířila už méně přesně. To jeho oznámení ji zastihlo naprosto nepřipravenou, a proto si téměř nevšimla, že nečekaný tajuplný host udělal jeden opatrný krok směrem k ní.

Poslal ho Frank?

Nenamáhal se mi ozvat celé tři roky, pomyslela si s pohledem upřeným na vetřelce – *na lorda Lovella? Frankův vkus na přátele doznal velkého pokroku!*

Tři roky uplynuly od chvíle, kdy odpověděla matce na její dopis. A Frank se vypařil v momentě, kdy se dozvěděl, že odmítla převzít dědictví, které jí odkázal dědeček. Nechtěla nic z peněz pocházejících z jeho tabákových plantáží, které stály mnoho potu, slz a utrpení otroků. Honora se rozhodla, že bude raději chudá jako kostelní myš než přijmout bohatství získané z neštěstí druhých. Ale Frank nesouhlasil. Očekával, že dědictví připadne jí, a pak podle zákona jemu. A když se tak nestalo, už ho po boku jeho ženy nic nedrželo. Hned od začátku ji mámil, aby se do něj zamilovala a provdala jen kvůli vidině tučného dědictví. Jenže pro ni už nebylo návratu.

Honora zaskřípala zuby a znechucením z té vzpomínky zaťala čelist. Samozřejmě, že Frank a tenhle lord jsou přátelé. Jsou si podobní, to přece vidí na první pohled. Oba jsou si jisti sami sebou i tím, že přitáhnou pohledy žen. Ten člověk, co stojí právě před ní, je stejný budižkničemu jako její manžel. Projel jí ostrý šíp nelibosti.

To poslední, co si přeju, je, aby Frankův přítel trávil v tomhle domě další hodinu. Vrána k vráně sedá, jak se říká, a žádný čestný muž by nepěstoval přátelstvím s někým, jako je můj manžel, bez ohledu na to, jak je bohatý nebo jak vysoké zastává postavení.

„Jestli čekáte, že mě ohromíte svým titulem, tak na to zapomeňte, budete zklamaný. Šlechtic nebo ne, nemůžete se vloupat do cizího domu, i když se znáte s jeho majitelem."

Lord Lovell pokrčil rameny se sebedůvěrou muže, jenž si dělá přesně to, co chce a kdy chce.

„Zadní dveře do zahrady jsem nemusel příliš přemlouvat, aby se otevřely. A už jsem vám říkal, že dům mi přišel neobydlený. Musíte mi prominout, ale nemyslím si, že bych za něco takového mohl být stíhán."

Honoru zachvátil nový nával zlosti. Je pravda, že Wycliff Lodge pamatoval lepší časy, ale jeho rozklad začal už dlouho předtím, než si Frank přivedl dědičku, aby se stala paní domu. V době, kdy ji opustil, už toho Honora nemohla mnoho udělat, aby zabránila nejhorší zkáze. Pěkné pokoje vypadaly velmi ošuntěle a trhliny se objevovaly ve všech zdech. Mohla jen pronajmout pole patřící k Wycliff Lodge, aby zabránila nejhoršímu a měla něco málo peněz na pořízení základního živobytí ale nic víc.

Otec s matkou by jí zcela určitě peníze poslali, kdyby je o to požádala, ale to ona nikdy neudělá.

Ponížilo by ji na nejvyšší míru, kdyby měla přiznat, jak se ve Frankovi zmýlila. Její strojené a velmi nepravidelné dopisy domů do Virginie rozhodně nepopisovaly život, jaký nyní vede a za který se stydí. Odcizení od rodičů tvořilo otevřenou a bolavou ránu. Bolela ji každý den, ale neviděla možnost, jak ji vyléčit, aniž by se stal zázrak a mohla vrátit čas.

„To je docela možné, ale pořád to nevysvětluje, *proč* jste tady. Tak jen do toho, řekněte mi to." Uvědomovala si, že její hlas zní tvrdě a příkře, ale nevěděla, jak se polepšit. Tváří v tvář tomuto otravnému cizinci a při vzpomínkách na Franka si připadala jako v kleštích a celou ji zachvacoval chladný hněv. Copak ji už dost nevyužíval muž s hezkou tváří a nulovými morálními zásadami? Frank neměl ani dost odvahy, aby přijel sám, místo toho nastrčil tohoto muže, který ji vyděsil uprostřed noci a vloupal se do jejího domu. Lord Lovell si určitě nezaslouží žádné zacházení v rukavičkách, už jen proto ne, že se kamarádí s člověkem, který jí zničil život.

„Copak má můj vychytralý manžel za lubem, že poslal vás, abyste mě našel? Chce peníze? Už konečně prohrál svůj poslední halíř a teď si žádá ten můj? Doufám, že ne, protože dobře ví, že nic nemám."

Nečekaný návštěvník na chvíli zaváhal a vůbec poprvé vypadal trochu nejistě. Honora vyloudila na rtech ponurý úsměv, a to ho dokonale vyvedlo z míry. Byl určitě zvyklý, že po něm ženy vrhají okouzlující, obdivné pohledy, protože jeho titul a pohledný obličej mu získává pozornost, kamkoliv přijde.

No, jenže ne tady a ne ode mne. Jestli ho Frank poslal, protože si myslel, že mu podlehnu, tak se šeredně zmýlil. Jsem vůči němu naprosto imunní!

Lord Lovell udělal další krok kupředu a Honora couvla, protože se lekla jeho náhle zcela vážné tváře.

Obočí se mu stáhlo k sobě a už tak dost hluboký hlas zazněl ještě o něco vážněji, když pronášel slova, která sice doputovala Honoře do uší, ale nedávala jí valný smysl.

„Už nepotřebuje žádné peníze, madam. Je mi líto, že vám to musím oznámit, ale – váš manžel je mrtvý."

Isaac přihlížel, jak si Honora pomalu sedá na rozedraný potah gauče blízko u dveří a všechna zlost předchozích okamžiků z ní rychle vyprchává. Musel se obrnit proti náhlému přívalu soucitu. Pistole jí vypadla z prstů a přistála s tichým bouchnutím na podlaze. Ale zřejmě to vůbec nepostřehla. Prázdnou rukou si přikryla ústa.

„Frank? A mrtvý?"

Zírala na něj, jako by ho podezřívala ze lži. Oči měla doširoka rozevřené a ústa nevěřícně otevřená. Její hněv na něj udělal dojem, ale teď v šoku vypadala zranitelně. Isaac ovšem nehodlal obdivovat ani jeden ze stavů její mysli, a to za žádných okolností.

Udělal jsem, co jsem si předsevzal, a tím to končí.

Doléhal na něj pocit viny, a proto odvrátil obličej. Rozhodl se, že si toho nebude všímat. Neměl žádný důvod se tak cítit, a přesto ho provinění trápilo od onoho osudného večera právě před týdnem. A při pohledu na Frankovu úchvatnou vdovu ještě zesílilo. Nejraději by vzal nohy na ramena a utekl.

Zatraceně Blakeu! Proč jsi mi jen sdělil, že jsi ženatý, když jsi umíral? Vložil jsi na mě břemeno, abych tvoji ženu našel a sdělil jí to. Asi sis myslel, že budu mít soucit s umírajícím ženatým mužem. Nedal jsi mi na výběr ani po tom, co jsi provedl Charlottě. Nezáleží na tom, zda jsi prosil o slitování, nebo ne.

Blakeova manželka zatím seděla tiše a bez hnutí, spánkem rozcuchané černé vlasy jí zářily v tancujícím

světle plamenů z krbu, jež zároveň vrhaly vlnící se stíny na její jantarovou pokožku. Byla mnohem přitažlivější, než čekal, a proto se už chvíli podivoval, jak mohl Frank zanedbávat tak jedinečnou krásu. Aby to řekl diplomaticky: na první pohled, když vtrhla do místnosti v noční košili a s pistolí v ruce mu připomínala valkýru, jež se vrhá do boje a ani trochu se nebojí. *Není divu, že Frank od ní utekl, když se jí výraz v obličeji proměnil z krásného anděla na ďábla dštícího oheň a síru*, pomyslel si Isaac s lehkým opovržením. Frank nebyl žádný hrdina a se svojí ženou si nedokázal poradit, byla na něj příliš velké sousto. Nit myšlenek ho zavedla úplně jinam, než chtěl…

Vrátil se ke vzpomínce na obličej nešťastné Charlotte smáčený slzami. Znovu se mu sevřely všechny vnitřnosti a potlačil zavrčení, když si tu osudnou noc připomněl. Jeho mladičká schovanka, tak naivní a sladká, byla bezelstně vydaná na pospas muži jako Frank Blake… Isaac byl přesvědčen, že Blake je jeho přítel a může mu důvěřovat. Netušil, že se zachová k Charlotte tak hanebně, jak se kdysi i on choval k ženám. Možná ne tak hrozně jako Frank, ale už to, že se s Frankem potkal a spřátelil nad jakousi ne příliš ušlechtilou karetní hrou kdesi v temném doupěti hazardních her, kde teklo víno proudem a hezká, povolná děvčata přitahovala pozornost, mluvilo samo za sebe. Nemohl popřít, že ho Frank dokázal rozesmát svým ostrovtipem a ochotou zvyšovat sázky v každé další hře. Někdy spolu hráli až do svítání. Byl nadšen, že našel přítele, se kterým toho má tolik společného… alespoň dokud pravda nevyšla najevo a společně s ní se nedostavila hanba za prostopášné chování. Takový stud Isaac dosud nezažil.

Charlotte bylo nedávno teprve šestnáct, zatraceně, je jen o málo dospělejší než pouhé děvčátko, a Frank

ji nejen celou pobláznil, ale udělal jí dítě. A ještě měl tu drzost popírat, že to dítě je jeho. Přitom ona vůbec nevěděla, co se s ní děje, teprve když to na ní začalo být vidět a musela rostoucí bříško skrývat pod volnými šaty, začala si myslet, že je vážně nemocná, a svěřila se se svým trápením Isaacovi. Co jiného Isaacovi zbývalo, když zjistil pravý stav věcí, než toho ničemu pronásledovat. Frank běžel jako o život, jeho slabé srdce mohlo explodovat každým okamžikem. Teprve když se vyčerpáním složil na zmrzlém trávníku Lovellova panství Marlow Manor, si zřejmě uvědomil, že nadešla jeho poslední hodinka a krátícím se dechem prozradil Isaacovi, že je ženatý, jako by se snad Isaac nad ním měl slitovat a odpustit mu kvůli nějaké chudince, se kterou se oženil.

Ale on si žádné odpuštění nezasloužil. A já jsem dostal zaplaceno za své vlastní hříchy. Proto jsem se musel vydat hledat paní Blakeovou, abych se nějak omluvil za to, jak jsem se choval, než Charlottu využil ten darebák, který nastavil zrcadlo mým vlastním skutkům. Teprve v tu chvíli jsem nahlédl, že činy mají své následky, se kterými bych měl počítat. A kvůli Charlottě se odteď budu snažit, abych se choval lépe.

Ohlédl se po Honoře, ta se ze všech sil snažila ovládnout. Byl dopředu připraven na mnohem větší scénu a obrnil se, aby čelil tomu vodopádu slz i bouřce, která se na něj snese od paní Blakeové. *Většina žen by se složila*, pomyslel si, zatímco ji ostražitě pozoroval, aby mohl reagovat na to, co přijde. Ale žádná hysterie se nekonala. Na dlouhých řasách se netřpytily slzy, byly absolutně suché. A poté, co pominul první šok, dostal její obličej zase původní rozhodný výraz.

Velmi opatrně přistoupil o kousek blíž, drahé boty se sunuly po ošoupaném koberci. Vzhlédla k němu,

v očích se jí mihlo podezření, ale to nezastřelo krásu jejích oříškových očí a Isaac si zase, a ne poprvé uvědomil, že aniž by to chtěl, obdivuje elegantní křivku její brady.

Je atraktivní. Výjimečně přitažlivá. Ale je to dost na to, aby to překonalo zdravý rozum? Na moment se Isaacovy myšlenky stočily k jeho nebožtíku otci a potvrdily mu odpověď, kterou už sám pokládal za správnou.

Absolutně ne.

Jestli bývalý lord Lovell svého syna něco naučil, tak to, že je velmi nebezpečné být k někomu příliš připoutaný, a jeho syn si to dobře zapamatoval. Možná až příliš dobře, soudě podle toho, s jakou lehkomyslností jednal se ženami, za což se nyní velmi styděl. Otec se podruhé oženil, když Isaacova matka zemřela při porodu svého syna. Nový sňatek nebyl nijak radostný a jak Isaac vyrůstal, tak si čím dál jasněji uvědomoval, jak se dají snadno zničit životy dvou lidí, když jsou k sobě nenávratně připoutány. V jeho dětství se kolem něj odehrávaly hádky, křik, hořké slzy i nasupené pohledy z obou stran. Pokud by to bylo jen na něm, řekl by, že manželství je recept na katastrofu – dříve nebo později se vztah promění ve lhostejné soužití nebo v hněv a hádky, které po sobě zanechají kyselou pachuť. A tomu všemu se lze vyhnout, jen když si člověk nenavlékne prstýnek.

Manželka by ho jen svazovala, cítil by nechtěnou zodpovědnost, z čehož by byl s největší pravděpodobností nakonec zoufalý. Měl rád ženskou pozornost, ale podle svých podmínek, a nikdy *jí* neměl nedostatek. Manželku by potřeboval jen pro zplození zákonných dědiců. Ale fakt, že zapříčinil smrt matky, Isaaca pronásledoval a nemohl mu uniknout. Vždycky ho zastavil, když mu přišly na mysl děti. Tu ubohou

bytost, která by se stala jeho ženou, by rád ušetřil bolesti a nebezpečí spojeného s porodem dětí. K tomu už se rozhodl před mnoha lety – teď by byl šťasten, kdyby se mu bývalo podařilo ochránit Charlottu. Při pomyšlení, že by mohla dopadnout jako jeho matka, mu stydla krev v žilách.

Ona byla jedinou osobou v jeho životě, kterou miloval a opatroval, vlastně tvořila jeho rodinu. Charlotte byla sirotkem po Isaacově nebožtíku bratranci a přišla do jeho domu jako velmi smutné dítě, když jí bylo devět let. A on se ji naučil milovat, jako by byla jeho vlastní dcerou a udělal z ní svou jedinou dědičku. Přísně před ní tajil nechvalné stránky svého charakteru. Ale hlavně jí měl zatajit, a to si právě teď zpětně uvědomil, své kamarády. Ta ubohá dívenka se stane za velmi krátkou dobu sama matkou, a přitom nemá ponětí, co si počít. Nemá nikoho, kdo by jí poradil. Z toho Isaac nemůže vinit nikoho jiného než sebe – tedy pochopitelně ještě Franka Blakea, jehož jméno zakázal Charlottě doma v Marlow Manor byť jen vyslovit.

Takže ne. Honořině kráse musí odolat, nesmí dovolit, aby ho přitahovala. A *určitě* k tomu přispěje i to, že si vzala Franka. Její náklonnost k muži bez charakteru, jakým Frank byl, zmaří jakoukoliv sympatii, jež by snad Isaac mohl pocítit k vdově, která po něm zbyla.

Zase. Asi bych jí měl nabídnout nějakou soustrast bez ohledu na svůj názor, že svět neutrpěl jeho smrtí žádnou velkou ztrátu. Myslím, že ona určitě něco podobného očekává.

„Moc mě mrzí, že jsem vám musel přinést tuto smutnou zprávu. Chcete nalít sklenici něčeho, abyste se uklidnila?“

Zaznamenal okamžité zavrtění hlavou, i když

neuměl rozklíčovat, jestli tím Honora odmítá jeho soustrast, nebo sklenku něčeho ostřejšího. Stále působila unaveným dojmem, nedůvěra se jí zračila nejen v očích ale i v pohybech celého těla. Chovala se úplně jinak než všechny ženy, které až dosud poznal. Dámy obvykle při jeho pozornostech okamžitě roztávaly. Jeho hezký obličej i kouzlo osobnosti je obvykle přitahovaly – i když musel uznat, že žádnou dosud nepotkal uprostřed noci poté, kdy se nezván vloupal do jejího domu a vzápětí ji informoval o tom, že její manžel už nežije.

„Kvůli mně se nemusíte ovládat, madam. Klidně dejte volný průchod svému žalu, nebudu vám to mít nijak za zlé."

Skutečnost, že stále ještě neplakala, mu přišla… podivná. Jen seděla, ruce volně složené v klíně, zelenou šálu omotanou kolem ramen zakrývající štíhlé křivky postavy před jeho zkoumavým zrakem. Kdyby byla typem, jež by to ocenil, mohl by ji vzít za ruku, stisknout štíhlé prsty, což obvykle vzbuzovalo nadšené mávání řasami. Místo toho Isaac potlačil své stísněné pocity. Vtom k němu zvolna otočila hlavu. Vysoké lícní kosti ozářil oheň, ale ústa zůstala ve stínu.

„Myslím, že se mýlíte. Není to klid, proč jsem tak tichá. Jen jednoduše už nemám žádné slzy, které bych prolévala. Můj manžel už dávno způsobil, že se potoky slz vyčerpaly… přestala jsem pro něj plakat už před lety."

Isaac jen mrkl, protože ho překvapila její chladná odezva. Připadala mu jako žena, ve které se rychle střídá oheň a led. Její zlost, s jakou na něj prve udeřila, by mohla jiného muže spálit jako ohněm, kdežto její současná chladnost ho vyváděla z rovnováhy. Zkrátka ho nekonečně mátla. Která z těch dvou

podob je skutečná Honora Blakeová? A proč je najednou nebezpečně zvědavý a přeje si tu záhadu vyřešit a najít správnou odpověď?

„Jak se mu to stalo? Alespoň to bych ráda věděla."

Honora na něj upřela tak přímý pohled, že Isaac málem hned sklopil oči. Vlastně není překvapivé, že položila otázku, která byla zcela nabíledni. *Má právo vědět, co se stalo jejímu manželovi*, říkal si v duchu, ale hned se zarazil.

Kdyby jí vyprávěl, co se přesně stalo té osudné noci, vyzradil by ostudu, která Charlottu velmi trápila. Už se i tak cítila maximálně ponížená svým těhotenstvím i tím, že uvěřila Frankovi ty bezostyšné lži o tom, jak ji miluje. A to ještě netušila, že měl manželku, kterou skrýval kdesi na jihu země. Isaacovi přišlo líto i se dívat na to, jak jí bylo hanba. Kdyby se přiznal, že Franka vlastně uhnal k smrti, Honora by zcela jistě chtěla vědět proč. A on by jí to nemohl říct, protože svoji schovanku nemůže vystavit dalšímu ponížení. Charlotte už se sama od sebe odsoudila k izolaci, skrývala se, a to ještě budou muset vymyslet, jak to dítě vysvětlí lidem v okolí. Pro záchranu její už tak dost pokažené pověsti čím méně lidí bude o jejím dítěti vědět, tím lépe. Honora mu není povinována žádnou loajalitou, určitě by ji nic nezastavilo, aby rozšiřovala pomluvy, ať už ze zášti nebo z jakýchkoliv jiných důvodů.

„Zradilo ho srdce. Přijel mě navštívit na Marlow Manor, což je můj domov v hrabství Northampton, a minulý týden se stalo, že mu vypovědělo poslušnost. Nic se nedalo dělat."

„A pohřeb?"

„Malý, ale důstojný. Byl jsem na něm sám."

Černé kudrny se zaleskly, jak pokývla hlavou, očividně pohroužená do svých myšlenek. Co Honoře

běželo hlavou, nebyl Isaac schopen odhadnout, nedávala absolutně nic najevo. Ovládla ho absurdní úleva, že se dále nevyptává. Probírat s ní, co se stalo té noci, kdy Frank umřel, tomu by se nejraději vyhnul. Dostalo se mu něco na způsob odkladu, když se Honora pomalu zvedla a zblízka si ho prohlížela.

„Nemůžu říct, že bych byla nadšená z toho, jak jsem se s vámi seznámila, ale jsem vám vděčná za to, že jste mi to přijel oznámit osobně."

Ohlédla se po jednom okně, kudy se dovnitř prodíraly paprsky zatím slabého ranního světla. Bylo těžké odhadnout, kolik hodin je, ale kruhy pod jejíma očima naznačovaly, že stejně špatně spala. Poprvé se ho zmocnil jakýsi soucit. Honora musela prožít těžké časy od doby, kdy ji manžel opustil, a předtím nejspíš asi také. Ale to přece není jeho starost. Ať se stalo téhle nepříjemné a nepřátelské vdově po Frankovi cokoliv, nic mu do toho není, bez ohledu na to, jak okouzlující je to zjev.

„Nahoře je jedna volná ložnice, je to první pokoj nalevo. Když už jste dorazil, můžete ji použít. Budete se tam cítit jistě pohodlněji než tady v salonu."

Mírně se uklonil na znamení díků a ona úklonu přijala letmým pokývnutím hlavy beze slov, než se otočila, sebrala pistoli z podlahy a vydala se nahoru. Pohybovala se s takovou účelností, rozhodností a důstojností, že to zcela vylučovalo jakýkoliv smutek. Proto soucit s ní nebyl vůbec na místě. Pak se ve dveřích ještě zastavila, otočila a její unaveně rezignovaný výraz způsobil Isaacovi takový otřes, kterému vůbec nerozuměl.

„Dobrou noc, lorde Lovelle. Doufám, že se alespoň trochu vyspíte – a prosím nezapomeňte uhasit ty svíčky. Potřebuju s nimi vystačit do jara."

DRUHÁ KAPITOLA

„Kdo je ten člověk nahoře na podestě?“ zeptala se šeptem Mary a Honora se obrátila od okna v ložnici a stále si ještě hryzala nehet. Nespala ani trochu a vstala časně už za svítání. Od té doby zírala na jinovatkou pokryté stromy. Hodně dlouho trvalo, než dorazila její přítelkyně, vklouzla do ložnice, položila jí tu otázku a kvapně za sebou zavírala dveře, jako by si myslela, že by ji ten cizí muž mohl následovat až sem.

„Takže se mi to nezdálo, že ne?“

„Obávám se, že ne. Chtěla byste snad, aby se vám to jen zdálo?“

Služebná trochu nemotorně odložila čajový podnos se snídaní na téměř nedotčené prostěradlo na posteli a jednou rukou si pohladila velké břicho. Čekala už své třetí dítě, její dva malí synkové se motali svému otci truhláři pod nohama. Honora věděla, že Mary tentokrát doufá v děvčátko. *Ale ať to bude kluk nebo holka, bude to určitě milované dítě*, pomyslela si Honora ne poprvé a pokaždé s touhou, aby něco podobného mohla také zažít.

A teď předpokládám, že to už nikdy nezažiju. Dokud Frank žil, měla jsem třeba malinkou, ale přece jen naději, že se jednoho dne vrátí a dá mi dítě – ale teď je po všem.

Dva dlouhé roky se Honora každý měsíc modlila, aby zjistila, že perioda nepřišla a začal v ní růst nový život. Vzdala se naděje, když Frank beze stopy zmizel. *Nárokoval si svá manželská práva až do samého konce*, pomyslela si hořce, i když k ní absolutně nic necítil. Alespoň milovala dva Maryiny chlapce a těšila se na holčičku, která snad přijde. To byla její jediná útěcha, když naděje, že bude mít vlastní dítě, byla pryč zároveň s manželem.

Cítím to jako ztrátu? Nebo spíš jako úlevu? Pořád nevím.

I když dlouhé noci ležela ve tmě a jen zírala do stropu, nedobrala se žádného řešení svého problému. Nedokázala zahnat pár slz, které se pokaždé vsákly do polštáře, i když si je Frank absolutně nezasloužil, ale nebyla z ledu, jak se o tom snažila přesvědčit lorda Lovella. Muž, jenž ji kdysi poblouznil, je nyní mrtev. I když nemohla popřít, že jí srdce rozdrtil na kaši, měla v duši bolestivý zmatek a marně s ním bojovala. Kdysi představoval Frank všechno, co na světě chtěla, dokonce i na úkor svých báječných rodičů. Pak se tři roky života staly jen hroznou vzpomínkou. Přesto se teď jako vrchol všeho potuluje po domě jeden z jeho kamarádíčků.

Při pomyšlení na hezkého lorda Lovella, zkroutila Honora rty a mávla rukou směrem ke křeslu, aby se Mary posadila.

„Kdyby se mi o něm *jen zdálo*, myslím, že by to byla noční můra. Posaď se, než se skácíš, a já ti o něm povím."

S velmi netypickou poslušností si služebná ztěžka kecla do starého ošuntělého křesla a zvědavě vyčkávala, až si Honora upraví teplý šál kolem ramen a začne vyprávět. Bylo na čase, aby novinky, které přivezl lord Lovell, formulovala do slov. Ale úplně

přesně nevěděla, jak má začít, protože bizarní příběh včerejší noci byl dost zmatený.

„Určitě je dost brzy na nějakou návštěvu. A včera jste neříkala, že dneska někoho čekáte."

„Taky jsem nečekala. Nikdy jsem tohoto pána – tedy lorda Lovella – neviděla, než se před několika hodinami z ničeho nic uprostřed noci objevil v domě. A než jsem zjistila, co si přeje, bylo už tak pozdě, že jsem mu nabídla nocleh. A proč se momentálně pohybuje po domě, nemám nejmenší tušení."

Mary se předklonila kupředu a vykulila oči. „On tu byl celou noc? Takový podivný chlápek a zjevil se neohlášený za tmy?"

„Bohužel ano."

Honora sledovala, jak Maryina ramena tuhnou hrůzou. „Vy jste mu nabídla nocleh a byla jste tu sama? Ale vždyť to může být úplně kdokoliv! A to nepočítám, jaký byl to byl skandál, kdyby se místní dozvěděli, že jste tu jako vdaná žena nechala přenocovat muže, který není vaším manželem, a přitom nikdo další v domě nebyl… na co jste proboha myslela?"

„Jednoduše jsem včera v noci myslela na jiné věci, než co si asi pomyslí sousedé. Také nemůžu říct, že by si mě nějak zvlášť vážili. A vůbec nemáš pravdu, víš o tom?"

„O čem?"

„Že jsem vdaná žena. Náš nečekaný host sem přijel, aby mi sdělil novinku, která mě dost překvapila. Frank je… je mrtvý."

Tak a teď to řekla nahlas. To znamená, že to musí být pravda.

Honora jen sledovala, jak se Maryin obličej několikrát proměnil, než tu informaci vstřebala. Nakonec se její výraz ustálil a zaraženě mlčela. Asi vypadala

stejně jako ona sama včera v noci, když jí tuhle novinku lord Lovell sdělil, a přitom se jeho znepokojivě hezký obličej tvářil velmi vážně. Naivnější žena by mohla předpokládat, že jde o zájem a sympatie. Na ni však hned tak nějaká přetvářka nezapůsobila. Žádný z Frankových přátel by neměl tolik empatie, aby s ní opravdu soucítil, a přitom to nebyla jen přetvářka.

Vrána k vráně… jestliže byl Frank darebák, pak tenhle jeho přítel nebyl zcela určitě o nic lepší.

„Jakže? Co se mu stalo?“

Mary pořád vypadala, že tomu ještě úplně neuvěřila. Vykulenýma očima sledovala Honoru, jak zvedla podnos s čajem a sedla si s lehkým povzdechem na postel.

„Asi to bylo srdce, zemřel na panství lorda Lovella kdesi v hrabství Northampton. Asi žil někde poblíž, ačkoliv jak nebo kdy se tam dostal, nemám nejmenší potuchy.“

„No, dej mu pánbůh lehké spočinutí, mělo by se asi říct.“ Kraječky na Maryině čepci se zavlnily, jak svá slova stvrdila pokývnutím. „Nebyl vám dobrým manželem, ale byl příliš mladý na to, aby umřel. Jak se cítíte? Budete pro něj truchlit?“

„Já nevím. Kdysi jsem ho milovala, možná bych ho měla i dneska ráda, kdyby se staral o něco jiného než pouze o mé dědictví. Ale myslím, že už mi žádné slzy nezbyly. Asi se zdám chladná a krutá, že?“

Čepec se opět zavlnil, tentokrát mnohem razantněji. „Kolik žen by plakalo pro manžela, který s nimi zacházel tak krutě, jako to dělal on? Jsem ve službě od svých osmi let a teprve když jsem začala sloužit u vás, poznala jsem, jaké to je, když je paní zároveň zaměstnavatelkou i přítelkyní. Bojím se, že jsem neměla pana Blakea vůbec ráda za to, jak jste byla kvůli němu nešťastná. Nemůžu nic předstírat, jsem ráda, že jste se ho zbavila a jste volná.“